

Ζητείται ενότητα και αλήθεια ...!

του π. Αντωνίου Χρήστου*.

Αγαπητοί Αναγνώστες είναι δεδομένο ότι ζούμε σε ένα κόσμο και σε μια κοινωνία διαιρέσεων και συγκρούσεων. Αν ανατρέξουμε διαχρονικά την παγκόσμια ιστορία αλλά και την ιστορία του τόπου μας, θα δούμε και θα καταγράψουμε ένα σωρό πολέμους, συγκρούσεις, εχθρότητες, διαιρέσεις και αντιπαραθέσεις μεταξύ κοινωνικών τάξεων, επαγγελμάτων, ιδεολογιών, θρησκειών αλλά και εθνών και κρατών εναντίων άλλων. Οι διαιρέσεις δυστυχώς συμβαίνουν και στα ίδια τα έθνη με τόσους εμφυλίους ακόμη και στις ίδιες τις οικογένειες. Υπάρχει ελπίδα για ενότητα; Αν ναι με ποιες προϋποθέσεις; Αυτά θα μας απασχολήσουν στο σημερινό μας άρθρο!

Στο Σύμβολο της Πίστεως ομολογούμε μεταξύ άλλων « **Είς μίαν, Άγίαν, Καθολικήν και Άποστολικήν Έκκλησίαν**» γιατί πολύ απλά μία Εκκλησία ίδρυσε ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός και μία Εκκλησία οφείλουμε να ανήκουμε και συνεχίζει να υπάρχει παρόλα τα ανθρώπινα προβλήματα και τις παθογένειες και είναι η Ορθόδοξη Εκκλησία. Μία Εκκλησία που δυστυχώς σήμερα δοκιμάζεται η ενότητά της με την σύγκρουση Οικουμενικού Πατριαρχείου και Ρωσικής Εκκλησίας και στα όσα διαδραματίζονται μαζί με την πολεμική σύγκρουση στην περιοχή της Ουκρανίας. Φτάσαμε

στο σημείο να μην μνημονεύονται προκαθήμενοι για θέματα διοικητικής δικαιοδοσίας και όχι Πίστεως όπως παλιότερα και να γίνονται σχίσματα και ασχήμιες σε Ορθόδοξους Ναούς και λαούς.

Αν εμείς οι Ορθόδοξοι ζούμε σε διαίρεση πως ζητούμε ο κόσμος να ζήσει σε ενότητα και ειρήνη; Πως θα ευχηθούμε κατά την Θεία Λειτουργία **«Υπέρ της ειρήνης του σύμπαντος κόσμου, ευσταθείας των αγίων του Θεού Εκκλησιών και της των πάντων ενώσεως, του Κυρίου δεηθώμεν»;** Πως επίσης θα εφαρμόσουμε το **«Αγαπήσωμεν αλλήλους, ίνα εν ομονοία ομολογήσωμεν»;** Κοντεύουμε με τον ασπασμό που ακολουθεί μεταξύ των λειτουργών, όλα αυτά να γίνουν μια θεατρική παράσταση και όχι ένα ουσιαστικό βίωμα με ουσιαστικό περιεχόμενο.

Αλλά δεν είναι μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία που διχάστηκε με τις αποφάσεις και την σύνοδο που έγινε στο Κολυμπάρι της Κρήτης και τα όσα διαδραματίστηκαν μετά. Είναι ότι διχαστήκαμε και ως Εκκλησία και στα χρόνια του Κορονοϊού μέχρι τις μέρες μας! Διχαστήκαμε σε εμβολιασμένους και μη εμβολιασμένους και οι μεν να κατηγορούν τους δε ως μη όφειλε ! Οι συνέπειες και τα τραύματα αυτών των συγκρούσεων συνεχίζονται μέχρι τις μέρες μας, με τη διαφορά ότι πλέον από τα εμβόλια, φτάσαμε στο θέμα των νέων ηλεκτρονικών ταυτοτήτων που ετοιμάζεται να εφαρμόσει η νέα Κυβέρνηση της χώρας μας. Ήδη έχουμε νέο διχασμό σε πολέμιων και υποστηρικτών αυτών με ότι συνεπάγεται! Την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (4/9/2023) Η Εκκλησία της Ελλάδος δεν έχει λάβει κάποια απόφαση και το ποίμνιό της προσμένει, χωρίς βέβαια να είναι σίγουρο ότι θα πειστούν και θα ακολουθήσουν όλοι ότι αποφασίζει και οι επόμενες μήνες προβλέπονται (αν και ευχόμαστε να διαψευστούμε) σε νέες διχασμούς και συγκρούσεις.

Η ενότητα είναι το ζητούμενο λοιπόν στο Εκκλησιαστικό σώμα, αλλά αυτό δεν σημαίνει μόνο χωρίς προϋπόθεση! Η ενότητα πάει με την αλήθεια και η αλήθεια με την ενότητα! Τι νόημα έχει να μην έχουμε αντιπαράθεσεις και συγκρούσεις αλλά να σφάλουμε; Τα πράγματα δεν ήταν ποτέ ιδανικά, ανέκαθεν είχαμε συγκρούσεις και ζυμώσεις και στον Εκκλησιαστικό-Θεολογικό κόσμο! Οι πατέρες και οι Οικουμενικοί Σύνοδοι πάντα έτσι λειτουργούσαν Θέση-Αντίθεση-Σύνθεση με τον φωτισμό του Αγίου Πνεύματος. Όταν ενεργεί και φωτίζει ο Θεός τότε σιγά-σιγά η αλήθεια

επικρατεί και οριοθετείται και η αίρεση και οι αιρετικοί καταδικάζονται, με πόνο ψυχής ως τελευταία λύση και αποκόπτονται για την προστασία του υπόλοιπου Εκκλησιαστικού σώματος.

Στην Εκκλησιαστική ιστορία έτσι ενεργεί πάντα ο Θεός, γίνεται κάτι εκκλησιαστικό πρόβλημα, γίνονται θεολογικές ζυμώσεις, αλλά κάποια στιγμή τα πράγματα οριοθετούνται και όποιος βγαίνει από την αλήθεια βγαίνει και από το σώμα της Εκκλησίας και τους αναθέτει απευθείας στον Θεό (αυτό σημαίνει ΑΝΑΘΕΜΑ), όχι με διάθεση τιμωρίας, αλλά με διάθεση διορθώσεως και μετανοίας για επιστροφή. Η αλήθεια μπορεί να είναι ζητούμενο και να αγνοείται από πολλούς, όμως πάντα υπάρχει οι Πατέρες της Εκκλησίας που την βιώνουν και την ομολογούν προς στήριγμα των υπολοίπων και επομένως διευρύνεται και στο τέλος επικρατεί. Αρκεί να μη βιαζόμαστε, αρκεί να έχουμε εμπιστοσύνη και στο θεσμικό χαρακτήρα της Ιεράς Συνόδου, αλλά και τον χαρισματικό χαρακτήρα των μορφών που πάντοτε στέλνει και αναδεικνύει ο Θεός σε διάφορες κρίσιμες περιόδους ως οδοδείκτες.

Κλείνοντας το άρθρο μας, συνιστούμε σε όλους αυτοσυγκράτηση, να μη βιαζόμαστε γιατί όπως λέει ο λαός μας «όποιος βιάζεται σκοντάφτει», αλλά και από την άλλη να μην επαναπαυόμαστε να είμαστε σε επαγρύπνηση, σε προσευχή και αυξημένα τα πνευματικά μας αντανακλαστικά γιατί οι καιροί μας είναι περίεργοι! Οι πνευματικοί μας ταγοί θα μας πληροφορήσουν όταν έχουν όλα τα δεδομένα και να μην ακούμε τον κάθε «χαρισματικό Γέροντα» που τα ξέρει δήθεν καλύτερα από τη Σύνοδο! Να θυμόμαστε τέλος ότι όποιοι προκαλούν σχήματα στην Εκκλησία δεν τους σώζει ούτε το αίμα του μαρτυρίου...! Ενότητα και αλήθεια λοιπόν σε συνδυασμό εκεί είναι και η σωτηρία!

*Ο [π. Αντώνιος Χρήστου](#) είναι Προϊστάμενος Ιερού Ναού Προφήτου Ηλία Κορμπι- Βάρης, της Ι. Μ. Γλυφάδας Ε. Β. Β. & Β. Απόφοιτος Ανωτέρας Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών, Πτυχιούχος της Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών και Κάτοχος Μεταπτυχιακού Τίτλου στην Ορθόδοξη Θεολογία στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.